

PRAVÁ VÍRA, 1. ČÁST

Michael Wallace, rabín mesiánského společenství Adonai Yemaleh Zohť
8. ledna 2011 (3. ševat 5771)

Dnes budeme pokračovat v naší sérii vyučování o semenech v Bibli a o tom, jak se projevovala v průběhu dějin. Minulý týden jsme mluvili o víře, kterou měl AVRAHAM [Abraham], a na závěr jsem vám slíbil, že tento týden si vysvětlíme, co je to pravá víra. Svě vyučování rozdělím do několika částí.

Nejprve bych chtěl vyjmenovat, co pravá víra není, protože v těle MAŠIACHA [Mesiáše] existuje mnoho zkreslených představ.

Víra není:

- formulka, kterou se můžeme mechanicky naučit
- pocit
- rozumový úsudek
- schvalování určitých zásad
- cesta k prosperitě cestou pozitivního vyznávání (princip tzv. Hnutí víry)
- opakované citování biblických veršů

A už jsem se v životě mnohokrát setkal s lidmi a situacemi, kdy něco z toho bylo vyučováno.

Pravá víra znamená vidět a znát Ješuu [Ježíše], a plně mu věřit. Minulý týden, když jsme mluvili o Avrahamovi, tak jsme zmínili, že Avraham Ješuu viděl. Říkali jsme, že právě proto mohl být Avraham tak pohotový a ochotný obětovat svého syna. Nejen že měl důvěrný vztah s Bohem, ale Bůh mu zjevil Ješuuův život, smrt a vzkříšení. Pochopil, že když po něm Bůh chce, aby obětoval svého syna, má to být předobraz toho, co spatřil ve vidění. Proto Avraham nechal, aby JICCHAK [Izák] nesl dřevo. Viděl totiž, jak JEŠU‘A [Ježíš] nese svůj dřevěný kříž. Věděl, že pokud má být Bůh důsledný v naplnění tohoto předobrazu, tak jeho syna vzkřísí zrovna tak, jak vzkřísil Ješuu. Avraham tedy Ješuu viděl.

A to je zcela podstatné. Nestačí pouze Mašiachova slova znát, věřit, že je vyslovil. Musíme Jeho slovu plně důvěřovat. Já osobně znám lidi, kteří znají text Bible lépe než já. Ale podle ovoce jejich života a podle dalších věcí, kterým věří, jsem si zcela jistý, že nemají vztah s Bohem této knihy. Nestačí jen věřit slovům. Je nutné věřit v podstatu Jeho Slova. Vědět, že On je plným ztělesněním pravdy, na které můžeme stavět celou naši existenci.

Když Ješuu‘a řekl: „Já jsem ta cesta, pravda a život“ (Jochanan [Jan] 14:6a, Překlad 21. století), neměla to být jen citace nějakého klišé, které by se lidé měli naučit z paměti jako chytlavou, snadno zapamatovatelnou frázi. On chtěl vyjádřit hlubokou pravdu, která vždy pravdou byla, je a vždy bude. On je Pravda.

Duchovní zákony, které Bůh ustanovil na samém počátku, fungují podobně jako fyzikální zákony tady na zemi. Jestliže byly jednou ustanoveny, tak jsou stále v činnosti. Platí tedy v každé době a pro každého, kdo je užívá. Nevím, zda jste si už někdy uvědomili, že dokonce i HA-SATAN [doslova „ten Sočitel“ či „Osočovatel, Sok, Žalobce“] může jednat jen v rámci zákonů, které Bůh vytvořil a uvedl do pohybu. Přemýšleli jste o tom někdy? Ha-Satan zákony nevytvořil a nemůže je obcházet. Ale on ty zákony zná tam i pozpátku a mazaně je využívá pro své vlastní záměry.

A zde má také mnoho lidí mylnou představu. Díky těmto zákonům, které Bůh ustanovil, a které fungují vždy, všude a pro každého, mohou lidé vytvářet různá velká díla, která se zdají být od Boha a pro Boha. Ale tito lidé vůbec nemusejí mít vztah s Bohem.

Vždy uvádím příklad jednoho kazatele, který byl vyhoštěn z Texasu a nyní žije na Floridě. Začínal tady v Texasu a založil církevní společenství s názvem Slovo víry. Pamatujete si na Teda Pearse, který tu nedávno koncertoval? Ted Pearse, ještě dříve než se proslavil jako hudebník a než uvěřil v Boha, pracoval pro jednu automobilovou firmu spolu s tímto kazatelem, který založil společenství Slovo víry. Víte, o koho se jedná? Ano, o Roberta Tiltona. Takže Ted Pearse s Robertem Tiltonem a ještě jedním mužem pracoval a slýchával, jak ti dva spolu o přestávkách rozmlouvali, jak to bude skvělý způsob vydělat spoustu peněz, když založí své církevní společenství. Hlavním motivem pro vznik Slova víry tedy bylo vydělat peníze. Robert Tilton nakonec musel z Texasu uprchnout, protože obral lidi o stovky tisíců dolarů a byl usvědčen. A nyní se pokouší o totéž na Floridě. Znal jsem několik členů tohoto společenství, kteří tam byli spaseni, uzdraveni,

zažili zlepšení své finanční situace a mnoho dalších zázraků. Ale tento muž nebyl z Boha. Všechny zázračné věci se děly díky principům, které Bůh jednou ustanovil, a které fungují navždy a pro každého, ať už je to kdokoliv. Vztah s Bohem není nezbytným předpokladem, aby se takové věci mohly dít.

Musíte být velmi opatrní. Písmo nás varuje před falešnými proroky, kteří budou činit velká znamení a zázraky. Oni jsou schopni takové zázraky činit, protože vycházejí ze zákonů, které Bůh ustanovil. Dokonce i vyvolení by byli oklamáni, pokud by si nedávali pozor. Chtěl bych ale, abyste pochopili, že vy nemusíte naletět. Hlavní je, abyste neposuzovali, zda někdo je z Boha nebo ne, podle zázraků a divů, které koná. Musíte lidi posuzovat podle ovoce jejich života.

Než se zmíním o tom, jak vypadá ovoce nepravé víry, chci vás varovat. Musíte být velmi, velmi opatrní, abyste se nedopouštěli jedné časté chyby: abyste nyní nechodili a neukazovali prstem na konkrétní lidi a neříkali: „Ten člověk není z Boha, a tamten člověk taky není z Boha!“ Pokud nebudete mít jasné důkazy, jak je tomu třeba ve zmíněném případě Roberta Tiltona, u něhož je vše veřejně zdokumentováno, pokud budete mít jen podezření, nemůžete nikoho odsuzovat. To nám nepřisluší. Pokud nějakého člověka dobře znáte a máte o něm takové prokazatelné informace, pak můžete varovat lidi, aby se s ním nespolečovali, že je to podvodník a mohl by je obrátit o peníze. Možná, že až budete číst následující pasáže, tak se vám v hlavě vybaví konkrétní osoby. Také mě se vybavují lidé, které jsem osobně potkal nebo viděl v televizi, kteří byli velmi známí kvůli zázrakům, které je provázely. Ale nepřisluší vám, abyste hned začali rozkřikovat jejich jména na veřejnosti.

Ale pojďme se podívat na několik biblických pasáží. Romim [Římanům] 8:5-11:

5 Lidé těla myslí na věci těla, ale lidé Ducha na věci Ducha.

6 Tělesné smýšlení vede ke smrti, ale smýšlení Ducha k životu a pokoji.

7 Tělesné smýšlení je Bohu nepřátelské, neboť není a ani nemůže být poddáno Božímu zákonu.

8 Ti, kdo žijí v těle, se tedy Bohu líbit nemohou.

9 Přebývá-li však ve vás Boží Duch, pak nežijete v těle, ale v Duchu. Kdo nemá Kristova Ducha, ten není jeho.

10 Je-li Kristus ve vás, pak je sice tělo kvůli hříchu mrtvé, ale duch žije díky spravedlnosti.

11 Přebývá-li ve vás Duch Toho, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, pak Ten, který vzkřísil z mrtvých Krista, obživí i vaše smrtelná těla svým Duchem, který ve vás přebývá.

Tady se říká, že lidé, kteří jednají podle těla, podle své staré přirozenosti, se zaměřují především na pozemské, pomíjivé věci této existence. Často se na víru díváme právě tak, jak ji chápou lidé s tělesným myšlením, i když se prezentují jako duchovně smýšlející. Tzv. hnutí prosperity klade velký důraz na pozemská požehnání. Nezapomeňme, že příkladem ovoce falešné víry je pýcha. Zatímco ovocem pravé víry je láska a pokora.

Timotios Alef [1. Timoteovi] 6:6-12:

6 Opravdu velikým ziskem je ovšem zbožnost, která umí být spokojená s tím, co má.

7 Nic jsme na svět nepřinesli a nic si také neodnese.

8 Máme-li tedy jídlo a oděv, můžeme být spokojeni.

9 Ti, kdo touží zbohatnout, upadají do pastí pokušení a do mnoha pošetilých a škodlivých tužeb stahujících lidi do zkázy a záhuby.

10 Láska k penězům je totiž kořenem všeho zla; v honbě za nimi někteří zbloudili z cesty víry a sami si způsobili nesčetná muka.

11 Ty ale jako Boží člověk od takových věcí utíkej a následuj spravedlnost, zbožnost, víru, lásku, trpělivost a mírnost.

12 Bojuj ten dobrý boj víry. Chop se věčného života, k němuž jsi povolán a k němuž ses přihlásil jasným vyznáním před mnoha svědky.

Tato pasáž nám nabízí vyvážený pohled, jakousi souhrnnou Boží radu. Jasně se zde praví, že se nemáme hnát za pozemským bohatstvím. Naším cílem má být zbožnost, spravedlnost a tak dále. To souhlasí s tím, co říkal Ješua svým učedníkům: nestarejte se, kde budete žít, co budete jíst, co si oblečete a tak dále. To jsou věci, na které se zaměřují pohané. Místo toho hledejte Boží království a jeho spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno (viz Matitjahu [Matouš] 6:33, Uri [Lukáš] 12:31). Ješua vlastně říká, že když ho budeme následovat, když se rozhodneme trávit náš čas budováním Božího

království, tak On se o nás postará. Bohatství nebo chudoba tady na zemi nic neříkají o našem duchovním životě a míře víry. V Mašiachově těle existují v tomto ohledu dva extrémy. Jeden říká: Důkazem vaší víry a duchovního života je život v chudobě. Druhý extrém říká: Důkazem vaší víry a duchovního života je život v bohatství. Ani jeden z těchto extrémů však nemá pravdu. Přesto jsou i dnes kazatelé, kteří vyučují, že všichni v Mašiachově těle musejí být chudí nebo že všichni musejí být bohatí.

Zdůrazňování chudoby bylo asi častější v minulosti. V poslední době je více hlášáno heslo „staňte se bohatí“. To hlavně proto, že jsme se v posledních šedesáti letech stali velmi vlivnou zemí. V Africe, kde větší majetek mají jen vůdci a členové vlády, byste stěží mohli přijít do vesnice ze slamených domů a před davem vesničanů prohlašovat, že z jejich chudoby je vidět, že nemají dostatek víry nebo že mají ducha chudoby. Taková učení jsou klamná a vyskytují se jen v Americe a jiných bohatých zemích, protože jedině tam byste se s tím mohli úspěšně ohánět. To, jak moc nebo jak málo vlastníme, nemá žádnou souvislost s tím, jak velká je naše víra a duchovní život. Ve skutečnosti mají lidé v zemích, kde trpí nedostatkem, více duchovnosti a víry než tady v této zemi nadbytku. Co se týče bohatství, chudoby nebo něčeho mezi tím, musíme přijmout takovou situaci, jakou nám náš Otec určil. On je ten, který určuje náš život.

Dovolte mi nyní položit vám otázku. Existuje nějaký nečistý duch, který by mohl přijít na člověka a uvěznit jej v chudobě? Ano, takový duch existuje. Takto „uvězněný“ člověk se může jakkoliv snažit a přesto bude vždy žít v bídě, kvůli poutu, které na něj uvrhly mocnosti tmy. Pokud je tento duch odhalen, musí se toto pouto zlomit. To ale neznamená, že všichni chudí lidé jsou spoutáni duchem chudoby!

Zase a znovu, jako v každém mém vyučování zdůrazňuji: Vše záleží na našem vztahu s Bohem. Na našem blízkém, každodenním vztahu s Bohem. Každý den před Něj musíme předstoupit a zeptat se: „Co mám dělat dnes?“ Jestliže ti ten den Bůh řekne: „Dnes k tobě pošlu někoho, aby ti dal milion dolarů“, tak odpověz: „Chvála Bohu! K čemu mají sloužit, na co je chceš použít?“ Jestliže ke mně Bůh posílá někoho s miliónem dolarů, tak pro to určitě má důvod, a určitě to nejsou peníze pro mě. Nebo když vám Bůh řekne: „Chci, abys dnes prodal všechnen svůj majetek a šel tam a tam ...“, a vám zůstane jen malý batůžek na zádech ... je to jen Bůh, který určuje naši cestu.

Jeden člověk, se kterým jsem se setkal, mi položil otázku: „Chcete být chudý?“ Na takovou otázku snad každý odpoví: „Ne! Nechci být chudý.“ Další otázka zněla: „Nechtěl byste mít více peněz, abyste mohl investovat do Božího království?“ – „Ale samozřejmě, že bych chtěl mít více peněz, abych mohl investovat do Božího království.“ To ale nejsou správné otázky, které by se lidem měly klást nebo které bychom měli klást sami sobě. Správná otázka zní: „Bože, co chceš Ty, abych měl? Já budu spokojený s čímkoliv, co bude tvá vůle.“

Ve Filipim [Filipským] 4:11-12 píše RAV ŠA'UL [doslova „vyslanec Saul“, apoštol Pavel] toto:

11 Neříkám to proto, že bych trpěl nedostatkem; naučil jsem se totiž být za všech okolností spokojen.

12 Umím se uskromnit a umím užívat hojnost. Do všeho jsem v každém ohledu zasvěcen: být sytý i hladový, mít nadbytek i nedostatek.

Rav Ša'ul byl zasvěcen do velkého tajemství – být spokojený s tím, co mi Bůh dal. Teď se vás zeptám: Trpěl Rav Ša'ul hladem a nedostatkem proto, že měl málo víry? Nikdo z nás by určitě nikdy netvrdil, že Rav Ša'ul neměl dost víry. Jeho skromnost, jeho hlad, jeho nouze, to byla jeho víra.

Nyní si prosím zapamatujte jednu důležitou pravdu, kterou asi od mnoha jiných lidí neuslyšíte: Boží zaslíbení tady nejsou proto, aby nám umožnila něco mít a / nebo dělat. Ještě jednou: Boží zaslíbení zde nejsou proto, aby nám umožnila něco mít a / nebo dělat. Jsou zde proto, abychom mohli nalézt své místo v Bohu. Naše pozornost tedy musí být zaměřena k Němu. On je ten, který nám dává všechny věci. On je ten, který dal zaslíbení a který je také naplňuje. Bůh chce obrátit naši pozornost k Němu, abychom u něj mohli nalézt své místo.

Další velmi důležitou skutečností je, že zaslíbení nejsou dána nám jako jedincům, ale jako spojenému tělu. Když se zamyslíte nad jednotlivými pokušeními, kterými sváděl ha-Satan Ješuu na poušti, tak všechna jsou zaměřena na uspokojení Ješiových vlastních potřeb. Ha-Satan řekl: „Následuj mě, a já ti dám všechna království světa.“ Snažil se přesvědčit Ješuu, aby si vše obstaral sám, po svém a svými silami, místo toho, aby čekal, až Mu ty věci dá Jeho Otec – a jeho Otec měl dávno v plánu Mu je dát. (viz Uri [Lukáš] 4:2-12).

Dostáváme se k poslednímu bodu dnešního vyučování: Velké věci, které můžeme činit, nezáleží na tom, kým jsme my v Mašiachovi, ale na tom kým je On v nás. Z tohoto důvodu vede falešná víra k pyšce. Člověk, který uplatňuje falešnou víru, věří, že je někým mimořádným. Ale jediným důvodem, proč Bůh chce, aby se děly zázraky, je, aby On, který žije v nás, mohl skrze nás zářit světu. Opakují tedy znovu: Zázraky nečiníme podle toho, kým jsme my v Mašiachovi (nebo jak se vidíme), ale na tom kým je On v nás.

U Jochanana [Jan] 14:12 čteme, jak Ješu'a říká: „Amen, amen, říkám vám: Kdo věří ve mne, bude dělat skutky, které dělám já. A bude dělat ještě větší skutky, neboť odcházím k Otcí“.

Proč bylo tak důležité, aby Ješu'a nejprve odešel k Otcí, aby mohli Jeho učedníci činit tyto skutky? Protože jinak by jim nemohl poslat Utěšitele (viz Jochanan [Jan] 16:7), Ducha svatého. Jen tak může Boží přítomnost přebývat ve vás a činit všechny ty zázraky a znamení. Nezáleží tedy na tom, kdo jste vy, ale kdo je On.

Chtěl bych vám teď přečíst článek, který mi poslali Diane a Richard z Facebooku. Jeho autorkou je jejich přítelkyně Claudia Lovejoy. Cituji:

Pohleďte na muže, který zkroušeně stojí u církevní kavárny a mluví o svém blížícím se rozvodu. Poslouchejte hlas věřící matky, která zoufale prosí o modlitby za svého dospívajícího syna, který byl právě zatčen kvůli drogám. A pak pozorujte tytéž tváře, jak reagují, když poslouchají kázání o tom, jak se stát lepším manželem či lepším rodičem. Co je na tomto obraze špatného? Proč je dnes tolik věřících tak sklíčených? Nemusíte být novodobým prorokem, abyste slyšeli všechny nezodpovězené otázky, které hoří v myslích věřících Američanů. Mnozí z nás si vzpomenou na slova staré písně The Pretender [Snilek] od Jacksona Browna. Slova té písně znějí:

„Chci vědět, co se stalo se všemi těmi změnami, které jsme od lásky očekávali. Copak to byly jen neklidné sny nějakého dalekého, většího probuzení?“

A co Boží láska, o které jsme doufali, že přinese nějaké změny? Co se stalo s nadšením, které jsme chtěli poznat, když jsme uvěřili? Prožívali jsme neuvěřitelné pocity, zpívali nové písně, poslouchali úžasné svědectví, zakoušeli duchovní zjevení a stoprocentně věřili zázračným Božím

zásahům. Proč tedy tolik z nás ztratilo svůj cíl. Mohlo by to být proto, že – jako v případě GALITIM [Galatským] – jsme se zaměřovali nesprávným směrem? Neměl by nám Rav Ša'ul znovu říct: „Přišli jste o rozum? Začali jste Duchem, a teď končíte tělem?“ (Galitim [Galatským] 3:3). Myslím, že moje odpověď musí znít: Ano.

Když jsem před dvaceti sedmi lety uvěřila, celý můj život byl zaměřen na Ješuu. Věřila jsem více ve svítání než v západ slunce, protože centrem mé pozornosti byl Mašiach. Ale jak léta ubíhala, sbory se rozpadaly, plány nevyšly, vedoucí církve ochabovali, mé srdce vychladlo, jedno zklamání za druhým ... Přestala jsem se soustředit na Mašiacha a začala jsem brát věci do svých rukou. Nestalo se to ze dne na den, ale moje bezstarostná důvěra v Boží věci se postupně zmenšovala. Podobně jako mnoho mých vrstevníků, jsem začala spoléhat sama na sebe, uspokojovat se a léčit se jídlem, zábavou, kamarády a citovými zážitky. Začala jsem v Duchu, a nyní jsem se rozhodla pokračovat v těle. Ale před čtyřmi lety jsem si uvědomila, jak se moje pozornost odklonila od věci nahoře k věcem pozemským. Zatímco dříve jsem hledala Ješuu, nyní bylo mou touhou spíš vytvořit lepší planetu, na které bych já mohla lépe žít. Místo toho, abych se soustředila na velitele nebeských vojsk, uvědomila jsem si, že jsem Mašiacha zredukovala na zprostředkovatele a sponzora svých obchodů a plánů. Místo toho, abych hledala klíč k nebeskému království, chtěla jsem po Něm, aby mi podal klíč ke dveřím číslo tři, k těm, které na sobě mají velkým zlatým písmem napsáno „bohatý život“. Nemohla jsem se dočkat, až ty dveře otevřu, protože jsem si byla jistá, že za nimi najdu zdraví, bohatství, štěstí a nezaslouženou lásku.

Zapomněla jsem přitom ale na jednu zásadní pravdu: Věřit je něco víc, než být zdravý, bohatý nebo šťastný. Neznamená to ani najít opravdovou lásku. Znamená to následovat Ješuu tak, jak znějí slova jedné chvály: „Svět leží za mnou a kříž přede mnou, už nikdy zpět. I kdybych šel sám, nechci se vrátit už nikdy zpět.“ (Poznámka překladatele: citována jsou slova anglické chvály I Have Decided to Follow Jesus [Rozhodl jsem se jít za Ježíšem] od Sandhu Sundara Singha.) Tak proč se stále vracím zpět? Proč se mnoho z nás stále otáčí zpět? Je tomu tak proto, že se středem naší pozornosti znovu stává život na zemi a právě tehdy nikdy nekončící žal lidské existence činí naše srdce nemocným. C. S. Lewis toto komentoval slovy: „Zaměřte se

na nebesa a země se přidá jako bonus. Zaměřte se na zemi, a nebudete mít ani jedno“.

Myslím, že v loňském roce 2010 se mnoho věřících zaměřovalo na pozemský život a skončilo v prázdnotě. Tak tomu ale nebylo vždycky. Ještě před sto lety jste věřícím nemuseli připomínat, že se musí soustředit na věčnost. Chudoba, nemoci, války, hlad a těžká práce byly před začátkem dvacátého století pro většinu věřících každodenní realitou. Nemuseli jste vysvětlovat horníkovi, že nebesa jsou příjemnějším místem. Nemuseli jste vysvětlovat osmnáctiletému mladíkovi vyslanému do války, že tento svět není naším domovem. Ani matka, která ztratila tři ze svých pěti dětí, dříve než stačily dospět, nevládala všechnu svoji naději do této krátké existence. A muž, který se snažil uživit svoji rodinu s mulou a 40 akry půdy (1 ½ ha) jistě nepovažoval svoji pochmurnou farmu za zaslíbenou zemi. Ale od těch dob se pro většinu Američanů mnoho změnilo. Lidský život je mnohem příjemnější, plný dobrého jídla, pohodlných kostelů, luxusních dovolených, prostorných domů a nesčetných možností zábavy. Kdo se ještě potřebuje soustředit na věčnost, když země nabízí tolik dobrých věcí? Tak, jak se náš životní styl stal bohatší, tak naše víra zchudla. Tak, jak se snažíme uspokojit naše pozemské touhy, tak jsme přestali toužit po nebesích. A navíc se cítíme uraženi, když se k nám život nechová tak, jak jsme si zvykli. Američani se cítí naštvaní, když málo vyhrávají v loterii. Pociťujeme hněv, když auto před námi nejede dostatečně rychle. Jsme uraženi, když bohoslužba není dostatečně profesionální, rozžuření, když se s námi nejedná dost dobře a litujeme sami sebe, když přijdou nečekané zkoušky a soužení. Jak jsme se vzdálili od slov Písma, která říkají: „Mějte z toho jen radost, bratři moji, kdykoli upadáte do různých zkoušek. Víte přece, že zkoušení vaší víry přináší vytrvalost.“ (Ja‘akov [Jakub] 1:2-3)

Co se týče mě a mé rodiny, rozhodla jsem se vrátit se k mé první lásce a dělat věci, které jsem dělávala prvně. V roce 2011 je mým jediným cílem a silnou touhou vrátit se zpět k víře v to, co vykonal Ješua, a pokročit kupředu směrem ke zralosti v Mašiachovi.

S těmito slovy bych chtěl přejít k modlitbě: Otče, my se v této zemi máme tak dobře. A přesto i ty nejmenší nepřijemnosti, nejmenší zkoušky, které

na nás přijdou, způsobují, že reptáme, nadáváme, stěžujeme si a jednáme, jako kdybychom se ocitli v té nejhorší možné bídě. Otče, odpusť nám. Odpusť nám, že jsme zapomněli, o čem je ve skutečnosti náš život. Odpusť, že jsme zapomněli na naši první lásku. Odpusť nám, že jsme se soustředili víc na tento pozemský život a jeho obsah místo na nebesa. Místo toho, abychom vzhlíželi k městu, které nepostavily lidské ruce, místo toho, abychom si ukládali poklady v nebesích, kde je není rez ani mol, kam se nemohou vloupat zloději a krást. Otče, vždyť i nám tady v tomto sboru byla v posledních letech ukradena spousta věcí. Otče, my jsme smutní, že to lidé dělají, protože to bezpochyby není správné. Takoví lidé musí být potrestáni. Ale víme, že to byly pouhé věci. I když stály mnoho peněz a tyto peníze jsou zcela ztraceny, byly to pouhé hmotné věci. Věci, které se stejně jednou rozpadnou a zmizí. A až opustíme tento život, už nás nebudou více zajímat. Tak se, Otče, modlím za nás, za tento sbor, ale taky za celou Tvoji církev, abys nám pomohl soustředit se na to, na co se soustředit máme. Věřící v této zemi se diví, že naše působení nenese výsledky, jaké bychom měli mít. Odpovědi jsou přímo před námi, ale my je nevidíme. Otče, my potřebujeme, aby nám někdo odstranil klapky z očí. V této zemi se podobáme církvi v Laodikeji, jak ji popisuje kniha HITGALUT [Zjevení]. Domníváme se, že máme všechno, co potřebujeme. A přesto, když se na nás podíváš Ty, říkáš: Mýlíte se! Jste chudí, nazí, slepí! Otče, my jsme zabloudili tak daleko od místa, kde jsme měli být. Prosim, vrať svou církev zpět k sobě. Otevři naše oči, abychom si uvědomili, jaký je skutečný stav Mašiachova těla v Americe, a abychom se mohli vrátit zpět na cestu, po které bychom měli jít. Otče, modlím se, aby si v nás, v této skupině lidí tady, budoval pravou víru. Opravdovou, skutečnou víru! Abychom tě viděli a poznali, abychom si s Tebou budovali vztah, abychom ti věřili, i kdybychom měli čekat celý život. I když možná míříme ke smrti, aniž bychom viděli naplnění Tvých zaslíbení, zrovna tak jako všichni ti, které cituje jedenáctá kapitola IVRIM (Židům). Ti lidé Ti také byli věrní celý život, a přesto nikdy neviděli naplnění zaslíbení, která jsi jim dal. Kolik lidí v tomto sboru, v této zemi, má takovou víru? Prosim, přiveď nás zpět a my půjdeme s Tebou, tak jako dříve. Za to se modlím, v moci Ješuy. Amen.

Zdroj: <http://www.youtube.com/user/AYZTyler#p/u/34/09yX4eQYmMU>
Překlad: zd (na <http://www.derech.cz/> uveřejněno 6. 1. 2012, upraveno 26. 2. 2012)